

година ся изминува, а ные още не виждаме ни едикъ любопытнѣ книжкѣ прѣдъ очи-тѣ на народа. Отдѣ происходитъ това? Да ли нашій народъ до толкъ нечувствова добро-то си? Да ли той е съвѣстѣ петиментъ отъ хора, малко много учени, желатели да напишѣтъ и да издадѣтъ по нѣкожъ каквѣ годѣ книжкѣ? Намѣри щѣтъ ся сѣкамъ: нѣ причина-та е друга. У насъ нѣма още никакво любопытство, никаква привлекателность за прочитаніе; ные не знаемъ да уцѣняваме онова, що украсява и облагородява душѣ-тѣ на человѣка, т. е. ученіе-то. Слѣдователно и оныя, кои-то купуватъ книги съ малкома. Оттова сѣкой ся свени да издаде нѣкожъ Бѣлг. книжъ, като знае че тя нѣма да ся распродаде.

Нѣ, о мили еднородцы! трѣбва ли да останемъ до вѣкы на това положеніе? трѣбва ли да оставяме народа си тѣй лишенъ отъ тѣзи душевнѣ свѣтлинѣ — прочитаніе на сѣкаквы книги по языка ни? Не! той не ще; нѣ намъ ся пада да го насилимъ съ заляганіе догдѣ веднѣжъ го разбудимъ и привлечемъ негово-то вниманіе; и то е доволно. Послѣ негово-то любопытство, увеличавано отъ день на день, ще го подкапя да търси полезно-то си...

А онова, кое-то може да разбуди най много любопытство-то на единъ народъ, въ обще сѣ: *романи-тѣ, приказки-тѣ* и сѣкаквы вѣтхы и новы *повѣстны съчиненія*, кои-то помагатъ за развитіе-то на народныя ни духъ. Въ просвѣщеніи-тѣ Европѣ такыва книги ся намѣрватъ на много томове, печататъ ся отъ хыляды экземпляри и намиратъ доста ревнители, що ги прочитатъ съ голѣмо удоволстіе. У насъ ся издава една книжка отъ 1000 и най много 2000 экземпляри, която ся цѣни съ голѣма цѣна 2—3 гр. една-та, и тя неможе да ся распродаде нито на подвнѣ-тѣ.